

ERDOĞAN İSRAİL'LE ANLAŞMALARA HEMEN SON VER

HEPİMİZ FİLİSTİNLİYİZ

Sen de katıl!
Dayanışmamız büyüsün
sesimiz güçlensin

SİYANÜR KATLIAMI:

**FİTRAT DEĞİL SİYASİ TERCİH
SORUMLULAR HESAP VERMELİ**

sayfa 3

IRKÇIYA, SAĞCIYA, GÖÇMEN DÜŞMANINA, MÜTEAHHİTE OY YOK

**SANDIKTA DEM PARTİ
SOKAKTA DİRENİŞ**

sayfa 6

**İSRAİL REFAH'A KARA
HAREKATI YAPARSA
ERTESİ GÜN
İSTANBUL'DA
İSTİKLAL CADDESİ
TÜNEL MEYDANI'NDA
SAAT 19.00'DA
BULUŞUYORUZ!**

YA İŞKENCECİLERDEN YANASINIZ YA DA ŞEBNEM KORUR FİNCANCI'DAN

140Journos adındaki sağcı bir platform, çok “tık aldı-ğı” Adnan Oktar belgeselinin ikincisinde tarihi bir hata yaptı. İlk programda Adnan Oktar’ın içinde serpilip boy attığı devlet iklimini aklayan ve ruh hastası bir işkenceci ve kadın taciri profili çizen bu ekip, ikinci programda sadece devleti aklamakla kalmayıp, devletin özel bir düşmanlık örgütlediği Şebnem Korur Fincancı’yı hedef gösterdi.

Şebnem hocayı hedef gösterenlerin kimler olduğunu biliyoruz. Birileri, böyle bir dönemde böyle özel bir program yapıyorsa, işkencenin aklanmasını, insan haklarının askıya alınmasını istiyor demektir. Çünkü Şebnem Korur Fincancı amasız fakatsız bir insan hakları aktivisti ve Türkiye’de faşistlerle beraber bir de işkencecilerin nefret ettiği bir bilim insanıdır.

İşte bu hedef gösterme platformu, faşistlerin açtığı kapıdan girerek Şebnem hocaya saldırıp şunu iddia etti: 1999’da yapılan operasyon sonrası Adnan Oktar’ın hapisten çıkışının sorumlusu Şebnem Korur Fincancı’dır.

Bu, su katılmamış bir yalandır ve yalanı dile getirenler de şu isimlerdir: Adnan Oktar’a gerçekleştirilen son operasyonun ve tutuklamaların başındaki isim Furkan Sezer, mağdurların avukatı ve Adnan Oktar grubunun eski üyesi Özkan Memati.

İşkencecilerin ensesinde

Yıllarca İstanbul Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı Başkanlığı görevinde bulunan Şebnem Hoca, 1995-2001 yılları arasında İstanbul Adli Tıp Kurumu’nda çeşitli periyotlarda çalıştı. Devletin resmi kurumu olan Adli Tıp’ta, adli tıp uzmanları tarafından düzenlenen bilimsel raporlarla, bir insanlık suçu olan işkencenin rutin varlığı saptandı.

Şebnem Korur Fincancı, kuruma başvuranların suçlu mu suçsuz mu olduklarına ya da ideolojilerine bakmadan, ettiği yemine bağlı kalarak işini yaptı.

1999 yılında emniyet deyince akla gelen şey, rutin işkenceydi. 28 Şubat darbecilerinin tehdit olarak gördüğü farklı isimler İstanbul’da organize şubenin başında olan Adil Serdar Saçan ve benzeri polisler tarafından işkence gördü. Bu işkencelerin bazıları belgelenebildi.

140’çılar işkencecileri maskeliyor

Adnan Oktar’ın ilk davasını çökerten şey, sadece arkasındaki devlet desteği değil, emniyette yapılan işkencelerdir.

İşkence altında alınan ifadelerin gerçeğe örtüşmeyeceği genel kabuldür. Suçlu ya da suçsuz kimseye işkence yapılamayacağı, 12 Eylül darbesinden sonra verilen insan hakları mücadelesinin ana başlıklardan biriydi. “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek” sloganıyla var oldu.

Şebnem Korur Fincancı’nın hedef gösterilmesinin bir nedeni işkencecilerin elini rahatlatmaktır.

Fakat bunun geçmişe dönük bir tartışma olduğunu düşünecek kadar saf değiliz. Bu aynı zamanda bugün zaman zaman ifşa edilen işkence uygulamalarının da meşruluk kazanması için atılan bir adımdır. Adnan Oktar gibi bir sağcıya işkenceyi meşrulaştırırsanız, in-

sanları işkence yapılabilecek olanlar ya da olmayanlar olarak tasnif etmeye başlıyorsunuz. Sonuçta memleketin bütün aşırı ulusalcıları, işkenceci Adil Serdar Saçan’ı övmeye başladı.

Ezilenlere ve demokrasiye düşmanlık

140’çılar Şebnem hocaya da kendini ifade etmesi için soru sorduk diyor. Bakın soru, nasıl bir soru: “2017 yılında yayınlanan ve yazarlarından olduğunuz ‘İşkence Atlası’ kitabının Adnan Oktar’ın ‘Yaratılış Atlası’ isimli kitabıyla bir bağı var mıdır? Bu bir rastlantı mıdır?”

Evet “soru” dedikleri de bu. Şebnem Korur Fincancı’ya yöneltilen düzeysizlik böyle.

Dr. Ümit Şahin, verdiği bir röportajda Ortopedi ve Anatomi atlaslarına da işaret ederek tıpta atlasların ne kadar yaygın olduğunu açıkladı.

Kelimenin tam anlamıyla bir deli saçması bağlantıyı soru diye hiçbir utanma duymadan sormak, işkenceyi meşrulaştırmaktır. Çünkü Şebnem hocaların dediği gibi: “İşkence kamu görevlilerinin kasıtlı, korkutma, sindirme amacıyla yaptıkları bir şiddet eylemidir. Fail kamu görevlisi olduğundan devletlerin önleme, uygulamama ve cezasız bırakmama sorumluluğu olan mutlak yasak bir suçtur. İşkence görenin kim olduğu, ne yaptığı işkence suçunu meşrulaştırmaz. Ancak işkenceyi meşrulaştırma çabaları ve cezasızlık işkencenin devam etmesi için yaygın olarak kullanılmakta, işkencenin görünür olması çabalarının değersizleştirilmesi için tüm yöntemler işleme sokulmaktadır.”

Bu bir saldırdır. Olmayan bir rapor hakkında sosyal medya üzerinden yalanlarla dolu bir linç girişimidir.

Ama bu linç girişimi de çöktü. 140Journos adındaki zeminle beraber çöktü. Çünkü şunu herkes anladı: İktidar bloku, bugün ve yarın dümeni daha da sağa kırarken karşısındaki tüm demokrasi odaklarını düşmanlaştırıyor. Böylece Şebnem hocaların şahsında TTB de hedef gösteriliyor.

Devlet Bahçeli TTB’nin kapatılmasını isterken yapılan bu program devletin daha da derin kesimlerinin bu hedefinin bir parçasıdır.

Doktorların işkenceye karşı çıkmamasını, halk sağlığından yana olmamasını, Kürt halkının maruz kaldığı şiddeti belgelememesini, zaman zaman yapılan işkencelerin kaydının tutulmamasını, insan haklarını odağına alan bir sağlık anlayışına alan açılmamasını isteyenler Şebnem Korur Fincancı’yı hedef gösterdiler.

Ama kazanamadılar! Çünkü Şebnem Korur Fincancı ezilenlerin başının tacıdır.

ERDOĞAN’IN YENİ KARDEŞİ DARBECİ SİSİ

UMUT MAHİR ÖZEN

3 Temmuz 2013’te bir askeri darbe ile iktidarı ele geçiren Mısır’ın mevcut Cumhurbaşkanı Abdülfettah es-Sisi’yi ziyaret eden Erdoğan görüşmenin ardından “değerli kardeşim Sisi’yi Ankara’ya davet ettim” diyerek Mısır’la stratejik ortaklığın yeniden tesis edileceğini duyurdu.

Daha önce darbeci Sisi’nin “insanlık suçu” işlediğini öne süren Erdoğan, verilen ve uygulanan idam suçlarına sessiz kalmaları nedeniyle Batılı siyasetçileri de eleştirmişti. Ancak Türkiye ve Mısır arasındaki ticari ilişkiler bu süreçte askıya alınmadı ve Türkiye’den şirketler Mısır’a yatırımlarını ve ihracatlarını sürdürdü. 2019 yerel seçimlerinde “Sisi mi diyeceğiz, Binali Yıldırım mı diyeceğiz? Mesele bu!” sözleriyle CHP’nin adayı Ekrem İmamoğlu’na karşı propaganda yapan Erdoğan için meselenin o olmadığı oldukça açık.

Filistin, Libya, Doğu Akdeniz

Erdoğan’ın daha önce hakkında “aynı masaya oturup darbecileri meşrulaştırmam” dediği Sisi ile görüşmesi sırasında gündemde olan en önemli mesele ise Filistin ve Gazze’ye yönelik soykırım saldırılarıydı. İki isim de bu konuda laf kalabalığı yapmaktan öteye gitmedi. Erdoğan, “Gazze’de akan kanın durması için Mısırlı kardeşlerimizle iş birliği ve dayanışma halinde olmaya devam edeceğiz” dese de Refah’ın açılması, insani krizin çözülmesi ve İsrail’in saldırılarını durduracak güçte yaptırımlar uygulanması, inşaat şirketlerinin elini ovuşturduğu Gazze’nin yeniden inşası kadar konuşulmadı.

Libya’daki seçimlerin yapılması ve askeri güçlerin birliğinin sağlanmasının önemine vurgu yapan Sisi ise süreçte “Türkiye ile Mısır arasındaki istişarenin güçlendirilmesinin gerekliliğini teyit ettik” ifadelerini kullandı. Libya Ekonomi ve Ticaret Bakanı Muhammed Ali el-Huveyc de görüşmenin Libya’nın hızla imar ve inşasına yol açacağını söyledi.

Doğu Akdeniz’deki nüfuzunu artırmak isteyen Türkiye’nin Mısır’la bu başlıkta da görüştüğü biliniyor. Bölgede keşfedilmekte olan enerji kaynaklarının paylaşımının yanı sıra yine bu kaynaklar üzerinde hak iddia eden Yunanistan, Kıbrıs Cumhuriyeti ve Avrupa Birliği ile ilişkilerin gerilmesi üzerine yeni müttefik arayışında olan Türkiye, Mısır ve İsrail’le olan diplomasiye oldukça önem veriyor.

İki ülke arasındaki belki de en önemli başlıklardan biri de ekonomi. Hem Mısır hem Türkiye son yıllarda çeşitli iktisadi problemlerle yüz yüze kaldı ve iki ülke de dış yatırımcılara sürekli çağrı yapar vaziyette. En son geçtiğimiz haftalarda Mısır’ın bir kasabasını 22 milyar dolara Birleşik Arap Emirlikleri’ne satan cunta yönetimi, Türkiye ile ticaret hacminin de 15 milyar dolara çıkarılmasını hedefliyor. Türkiye’de asgari ücretin ve vergilerin yüksekliliğinden yakınan hazır giyim sektörü de üretim merkezlerini Mısır’a taşımaya başladı ve bu pazarın 2 milyar dolara ulaşması hedefleniyor. Yine Mısır’ın Türkiye’den İHA, SİHA gibi askeri araçlar satın almak istediği de taraflarca doğrulandı ve Erdoğan askeri sanayide iş birliği yapmayı da planladıklarını açıkladı.

MARMARA DENİZİ'NDE İŞ CİNAYETİ

Marmara Adası'ndan Bursa'nın Gemlik ilçesindeki Roda Limanı'na gitmek üzere 14 Şubat saat 20.30'da, 1250 ton mermer tozu yüküyle ve 6 kişilik mürettebatıyla hareket eden 69 metre uzunluğundaki "Batuhan A" adlı kargo gemisi, 15 Şubat saat 06.20'de Karacabey açıklarında, kıyıdan 4 mil uzaklıkta battı. Mürettebattan aşçı Zeynep Kılınç ve işe henüz başlayan yağcı Hüseyin Tutuk'un enkazdaki cansız bedenlerine ulaşıldı; birinci kaptan, ikinci kaptan, başmakini ve makinist hâlâ aranıyor.

Geminin neden battığı henüz tam olarak aydınlatılmasa da 1971'de imal edilen geminin yaşlı olması, kötü hava koşullarında sefere çıkılması, bakımlarının aksatılması, yükün doğru şekilde yüklenmemesi gibi bir dizi ihmalin yol açmış olabileceği öne sürüldü. Bunlardan hangisinin asli kusur olduğu, arama kurtarma çalışmalarının ardından yapılacak incelemelerle belirlenecek. Ancak kesin olan bir şey var ki hayatını kaybeden çalışanlar yakınlarına gönderdikleri son mesajlarda yoğun yağış, rüzgâr ve yüksek dalgalarla boğuştuklarını bildiriyorlardı. Arama kurtarma çalışmaları yine aynı sebeplerden ötürü ilk iki gün boyunca yapılamadı ve ilk taramalarda boş bir can salı dışında hayatta kalanlara dair bir iz bulunamadı.

Gemi çalışanları ve kaptanlar bu yaştaki gemilerin kısa mesafeli alanlarda ve kontrollerinin aksatılarak çalıştırıldığını ifade ediyor. Özellikle kış aylarında yapılan seferler sırasında yapılan bu ihmaller onlarca işçinin yaşamına mal oldu. Geçtiğimiz Kasım ayında da Zonguldak açıklarında "Kafkametler" isimli gemi batmış, 12 denizciden yalnızca 5'inin bedenlerine ulaşılabilmişti. Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığı'nın Ana Arama Kurtarma Merkezi Kaza/Olay istatistiklerine göre, 2016 yılından 2023'ün sonuna kadar 677 denizci hayatını kaybetti, 390 kişi de kazaların ardından kayıp olarak kayıtlara geçti.

ASRIN FELAKETİ AKP

Felaketin meydana geldiği maden sahasının ortası

TUNA EMREN

İliç'te yaşanan maden felaketi göstere göstere geldi. Adına "hafriyatçılık" da denilen, birçok ülkede yasaklanmış, Türkiye'de de yasaklı olması gerekirken Danıştay'ın verdiği karara rağmen başlatılan bir yöntemin beklenen sonucuydu. Bekleniyordu, çünkü liçli madencilik istenmeyen sonuçları diye bir şey olduğu söylenemez; bilakis bu kirliliği üretebildiği için kârlı bir iş modeli. Ve Türkiye'de, İliç'teki maden dışında, hemen kapatılması gereken 20 maden daha var!

Hafriyatı makinelerin yaptığı, işçilerin güvencesiz, düşük ücretlerle çalıştırıldığı bu endüstri arazilerin altını üstüne getirirken asitlere ve olağanüstü sıcaklıklara ulaşan ısıtıcı süreçlere başvuruyor. Tehlikeli kimyasallarla dolu bir yığın biriktirmenin yanı sıra bir de inanılmaz miktarlara ulaşan kirlitici atıklarını çevrelerine –genellikle yakınlardaki nehirlerle– boşaltıyorlar.

Toprak değil; 257 metre yüksekliğinde zehirli yığın

İliç'te bu işlemlerden geriye kalan 20 milyon metreküp siyanürlü liç yığımında bir göçük meydana geldi.

Karadeniz Teknik Üniversitesi araştırmacılarının madende yaptığı inceleme, kayan yığının "kontrol edilebilir" seviyenin sınırlarını aşmış olduğunu gösterdi. Prof. Dr. Hakan Ersoy'un ifadesiyle; "Dünya literatüründe maksimum 150 metre olan 'liç yığını'nın burada 257 metreye ulaştığı" tespit edildi. Çökeceği ortada olan bu yığın "üretim sahasındaki patlatmalara çok yakın bir noktada" bulunuyordu.

Bunca zehirli kimyasalın çevreye yayılması, yeraltı sularına ve Fırat'a ulaşmaması mümkün mü? Türk Tabipleri Birliği'nden Dr. Ahmet Soysal, "Sonuçları öyle birkaç

günde, ayda, yılda ortadan kalkmayacak. Uluslararası boyutta bir sorun haline gelecek" diyor; "Kısa bir süre sonra yapılan ölçümlerde gerek toprak ölçümlerinde gerekse yeraltı ve yerüstü su ölçümlerinde bunlar tespit edilecek. Çok geniş bir coğrafyada..."

Facianın başlıca sorumlularından Anagold Madencilik altı farklı noktadan alınan yüzey suyu numunelerinin temiz çıktığını söylüyor ama önceki yıllarda birçok öldürücü kimyasalda eşik değerlerin üzerine çıkmış bir şirketten bahsediyoruz ve numunelerin nereden alındığı, hangi kimyasalların değerlendirildiği bile belli değil – siyanürden daha tehlikeli maddeler de yayılıyor. Dolayısıyla sadece siyanür değerlerini mi paylaşıyorlar yoksa örneğin arsenik değerlerine de baktılar mı? Çevredeki tüm yeraltı sularından ve topraktan da numune toplamaları ve bu siyanürün bir kısmı hidrojen siyanür olarak buharlaşırken düzenli hava ölçümleri yapmaları gerekirken bunları niye yapmadılar?

Son derece büyük bir bölgeyi çevresel tahribata sürükleyeceği açık olan bu felaketin ardından yapılacak ölçümlerin olayın faili tarafından değil, uluslararası bağımsız bir araştırma grubu tarafından yapılması gerekir.

Basit güvenlik önlemlerini dahi almadılar

Felakette 9 işçi göçük altında kaldı. Arama çalışmalarına maske ve eldiven verilmeden gönderilen işçiler ise bu zehirli yığını küreklerle kaldırmaya çalışıyordu.

Bağımsız Maden İş'in paylaştığı gözlem raporu, şirketin basit koruyucu önlemleri dahi almadığını gösteriyor ve şöyle devam ediyor; "Acil durum planı devreye sokulmamış, işçilerin alandan uzaklaşmasını sağlayacak siren çalma vb. çok temel yollar dahi

kullanılmamıştır."

Yıkıp dökerken sırttan adam: Murat Kurum

Maden için verilen ÇED olumlu kararının ardından başlatılan mücadelede çevresel toprağı ve suyu zehirleyecekleri söylenerek birçok dava açıldı. Ancak mahkeme bu davaları reddetti.

İlk ÇED olumlu raporunu 2014 ve 2021'deki yeni ÇED raporlarıyla gerçekleştiren iki kapasite artırımı takip etti. Murat Kurum'un yönetimindeki Bakanlık, toprak kayması riski bulunmadığına dair bir onay verdi.

Madendeki ilk siyanür sızıntısı 2021'de meydana geldi. Sülfürik asit ve siyanür Fırat Nehri'ne ulaştı. Maden üç ay sonra tekrar faal duruma getirildi, 2023'te bir kapasite artırımı başvurusu daha yapıldı. Erzincan Valiliği bu başvuruya "ÇED gerekli değil" yanıtını verdi, saha yine büyütüldü. Sonra da şirketin yüzlerce milyonluk vergi borçlarını sildiler.

SSR Madencilik CEO'su E. Dowling'in ifadesiyle "Dünyanın en ucuz, düşük maliyetli altın madeni" olma hedeflerinde ilerlerken olağanüstü seviyelerde kâr etmelerini sağlayan iki avantaja sahipler; düşük ücretli işçi çalıştırıyor, kirlilik üretme izni alıyorlar. İzni alan da veren de cebini dolduruyor. Ana hissedar SSR Madencilik, Türkiyeli ortak Çalık Holding ve Murat Kurum başta olmak üzere tüm 'yerli ve milli' destekçileri tam olarak bu nedenle, Türkiye'deki altın üretimini yüzde 100 artırmak istiyor!

Altı kişi 'felaketin suçluları' gibi tutuklansa da asıl suçlular hain planlarına devam ediyor. TBMM'de görüşülmesi tasarlanan torba yasa da bunun göstergesi: Şirketlere maden işletmek için rapora bile ihtiyaç duymayacakları, ruhsatsız üretim izni alabilecekleri bir gelecek vadetmeye hazırlanıyorlar.

UKRAYNA'NIN İŞGALİ, BATI'NIN ZAYIF NOKTALARINI AÇIĞA ÇIKARDI

ALEX CALLINICOS

Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin ikinci yıldönümüne, Avrupa başkentlerinde Soğuk Savaş'tan bu yana görülmemiş bir panik eşlik ediyor. Bunun iki nedeni var. Birincisi, NATO'nun, işgale yanıt olarak Kiev'e askeri desteğini artırırken Rusya'nın gücünü hafife aldığını fark etmesi.

Muhafazakâr savunma bakanı Grant Shapps ve İngiltere genelkurmay başkanı Sör Patrick Saunders'tan başlayarak, Rusya ile NATO arasında savaş ihtimaline ilişkin uyarıların arkasında bu yatmakta.

Bir İngiliz savunma yetkilisi Financial Times'a yaptığı açıklamada, Rusya'nın "Ukrayna'da kara kuvvetleri zayıfladı, ancak hava kuvvetleri ve donanması büyük ölçüde sağlam ve Rusya hala büyük bir nükleer güç" diyor. "Zayıflamış" olsun ya da olmasın, Moskova güçleri Ukrayna ordusunu, Ukrayna'nın doğusunda, Rusya'nın elindeki Donetsk kentine yakın Advika'daki mevzilerini terk etmeye zorladı.

Financial Times şöyle devam ediyor: "Batılı yetkililerin alarma geçmesinin nedenlerinden biri, Rusya'nın endüstriyel savunma makinesini geçtiğimiz yıl yeniden canlandırmasıydı; bu, Batı'daki pek çok kişinin imkânsız olduğunu düşündüğü bir hızla gerçekleşti. Rusya yıl boyunca 4 milyon top mermisi ve yüzlerce tank üretti. Ukraynalı yetkililerin tahminine göre, bu yıl tam kapsamlı seferberliğe başvurmadan 400.000 kişi daha askere alınacak."

İkincisi, sağcı liberal muhalefet lideri Aleksey Navalni'nin Arktika'daki bir ceza kolonisindeki ölümü: Geçen

yaz Rusya devlet başkanı Vladimir Putin'e karşı askeri isyana öncülük eden Yevgeni Prigojin'in aynı derecede şüpheli ölümünün ardından geldi. Rusya'daki baskının başka işaretleri de var. Gelecek ay yapılacak başkanlık seçimlerinde savaş karşıtı bir aday olarak yarışacak Boris Nadezhdin'in adaylığı engellendi. Putin'in yürüttüğü savaşı eleştiren başka bir isim, Marksist sosyolog Boris Kagarlitski, askeri temyiz mahkemesi tarafından "terörü meşrulaştırma" gibi saçma bir suçlamayla beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Bu eylemler Putin açısından belki öz güven belki de korku işareti ama her iki türlü de onun gitmeyeceğini göstermekte. Zayıflık Batı tarafında daha belirgin. Avrupa'nın devasa imalat ekonomisi, Ukrayna'nın ihtiyaç duyduğu silah ve mühimmatı üretmekte başarısız oldu. Avrupa Komisyonu başkanı Ursula von der Leyen, şimdi Brüksel'de hüküm süren serbest piyasa dogmasını ihlal ederek silah üretimi için hükümet sübvansiyonu çağrısında bulunuyor.

Bu esnada, Cumhuriyetçilerin muhalefeti de, Başkan Joe Biden'ın Ukrayna'ya yönelik yeni askeri yardım paketinin ABD Kongresi'ne takılıp kalması anlamına geliyor. İlginçtir ki, Kiev'e daha fazla destek verilmesi yönündeki çağrılarında giderek sertleşenler, neoliberaler oldu.

Serbest piyasa destekçisi Economist'in editörü Zanny Minton Beddoes, Jon Stewart'a şunları söyledi: "Ukrayna'ya yardım etmek, Ukrayna'ya para vermek, ABD'nin güvenliğini artırmanın mümkün olan en ucuz yoludur. Savaşı Ukraynalılar yürütüyor, öldürülen insanlar onlar. ABD ve Avrupa onlara silah sağlıyor ve böylece Putin'e

karşı duruyoruz."

Financial Times'tan Martin Wolf ise "Ukrayna yorgunluğunun affedilemez" olduğuna dair nutuk çekiyor. İşin özü yine aynı: "Ukrayna'ya yardım etmek ucuz da. Hiçbir Batılı asker risk altında değil. Bu yıl üzerinde anlaşmaya varılacak meblağlar AB, İngiltere ve ABD'nin toplam GS-YİH'sinin yüzde 0,25'inden azını oluşturuyor."

Bunun gibi yorumlar, Sosyalist İşçi'nin savaşı başından beri ABD ve müttefiklerinin tehlikeli bir rakibi zayıflatmak için Ukrayna'yı vekil olarak silahlandığı ve yönlendirdiği bir mücadele şeklinde tanımlamakta tamamen haklı olduğunu doğruluyor. Beddoes'un ifadesiyle, Putin'e ucuz bir şekilde karşı durabileceklerini düşündüler.

Rus işgali son derece yanlış. Putin'in aşırı sağcı gazeteci Tucker Carlson'la yakın zamanda yaptığı röportajda öne sürdüğü sahte tarihe rağmen, Ukraynalılar ulusal olarak kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahiptir. Ancak Batı'nın tepkisi de son derece yanlış. Ukrayna iki emperyalist dev arasındaki mücadelede paramparça olmakta.

Boris Johnson'ın savaşın ilk haftalarında Kiev ile Moskova arasındaki potansiyel bir anlaşmayı sabote ettiği artık yaygın bir şekilde kabul ediliyor. Batı başkentlerinde Putin'in yeni bir ateşkes teklifinin reddedildiğine dair de söylentiler var.

Bu korkunç savaşı sona erdirmek için her iki tarafta da kitlesel basınca ihtiyaç olacak.

Çeviri: İrmak Yavral

GAZZE'DE SOYKIRIMCI İŞGAL SÜRÜYOR

ÖZDEŞ ÖZBAY

7 Ekim'den bu yana süren işgalde öldürülen Filistinli sayısı 29 bini geçti.

21. yüzyılın ilk soykırımı denilen işgali önceki tüm soykırımlardan farklı olarak canlı yayında izliyor bütün dünya. İzlerken kendimizi çaresiz hissetmemiz üzerine bir değerlendirme yapan 102 yaşındaki Yahudi filozof Edgar Morin bunu şöyle yorumluyor: “Ve dünyanın sessiz kaldığını görüyoruz. İsrail'in koruyucusu Amerika Birleşik Devletleri'nin sessizliği. Arap devletlerinin (çoğunun) sessizliği. Kültürün, İnsanlığın, İnsan Hakları'nın savunucusu olduğunu iddia eden Avrupa devletlerinin sessizliği. Korkunç bir Trajedi yaşıyoruz ve bu yaşananlar karşısında ne kadar güçsüz olsak da... Ben diyorum ki: Hiç değilse tanıklık edin! Tanıklık etmeye devam edin.”

Bu sözlerin sahibi Morin bir Sefarad Yahudisi olarak II. Dünya Savaşı'nda savaşmış bir komünisttir. Holokost'u yaşayan, ardından da Stalinizmi eleştirdiği için partiden atılan büyük bir isim. Ve bugün Gazze'deki soykırımı dünyanın sessiz kaldığını anlatıyor. Tanıklık edin, derken de her yerde, tanık olduğumuz bu soykırımı anlatmak gerektiğini söylüyor.

Tam da Morin'in dediği şekilde, 17 Şubat'ta Gazze için bir Küresel Eylem Günü gerçekleştirildi. Dünyanın 45 ülkesinde 100 kadar şehirde yüz binlerce kişi ateşkes talebiyle sokaklara indi. Almanya'da, Filistin'le dayanışmanın antisemitizm olduğu algısı güçlü olmasına rağmen, on binlerce kişi başta Berlin ve Münih olmak üzere birçok

şehirde sokaklardaydı. İsveç'in başkenti Stockholm de on binlerin katıldığı dev bir gösteriye şahit oldu. Londra'da önceki haftalarda olduğu gibi 250 bin kişinin katıldığı son derece coşkulu bir eylem gerçekleşti. İtalya ve İspanya gibi ülkelerde de birçok şehirde kalabalık gösteriler oldu. ABD ve Avustralya'da da gösteriler düzenlendi. Arap coğrafyasında ise en büyük eylemler Fas ve Yemen'de gerçekleşti.

17 Şubat'taki kitlesel gösterilerden biri de İstanbul'daydı. İslami grupların oluşturduğu Filistin İnisiyatifi, Fatih'te binlerce kişinin katıldığı bir gösteri düzenledi. Filistin'e Özgürlük Platformu (FÖP) ise düzenlediği sosyal medya kampanyası ile küresel eylemlere destek verdi.

FÖP, İsrail'in Refah'a saldırması durumunda, ertesi gün 19.00'da Tünel Meydanı'nda eylem yapacağını ilan etti ve 24 Şubat Cumartesi günü saat 16.00'da Kadıköy'deki Süreyya Operası önünde insan zinciri gerçekleştireceğini duyurdu.

Bu sırada İsrail'de de Tel Aviv ve Batı Kudüs'te binlerce kişi Başbakan Netanyahu'nun istifasını ve erken seçime gidilmesini talep etti. Barış isteyenler küçük bir grup oluştursa da eylemciler Netanyahu'nun savaşı iktidarda kalmak için kullandığını belirtiyordu.

Bir başka önemli dayanışma haberi de ABD'deki sendikalardan geldi. Yedi ulusal ve 200 kadar yerel sendika birleşerek Ateşkes İçin Ulusal İşçi Ağı'nın (National Labor Network for Ceasefire - NLNC) kurulduğunu duyurdu. NLNC, 9 milyon üye işçiy

şahip bir birlik olarak Biden yönetiminin derhal İsrail'e verdiği silah desteğini durdurmasını ve ateşkes için baskı yapmasını talep etti.

Refah operasyonu

İsrail 1,5 milyon kişinin sığındığı ve çoğunlukla çadırlarda kalıp Refah sınır kapısı üzerinden giren sınırlı miktardaki gıdaya bağımlı olarak yaşayanların bulunduğu Refah'a saldıracağını ısrarla tekrar ediyor.

Bugüne kadar İsrail'in saldırıları sonucu 30'un üzerinde İsrailli rehine hayatını kaybetti. İsrail ordusu şimdiye kadar sadece iki esiri kurtarabildi. Eve dönen rehinelere hepsi geçici ateşkes sağlandığında varılan anlaşma sonucu serbest bırakılanlardan oluşuyordu. Bu gerçeğe rağmen İsrail, Hamas'a rehinelere derhal serbest bırakma çağrısını yaptı, 10 Mart tarihine kadar rehinelere bırakılmazsa Refah'ı işgal edeceğini duyurdu.

Eğer böyle bir saldırı gerçekleşecek olursa 7 Ekim'den bu yana yaşanan en büyük felaket meydana gelecek.

Refah'ın işgali sınırdan giren hayati gıda, su ve ilaç desteğinin kesileceği anlamına geliyor. 1,5 milyon kişinin zaten açlıkla boğuştuğu koşullarda bir kez daha yardım girmesi mümkün olmayan, ayrıca tamamen yıkılmış olan orta ve kuzey Gazze'ye gitmesi insani felaketin kat be kat artması anlamına gelir. Bu bölgelerde işler durumda olan neredeyse tek bir hastane dahi bulunmuyor.

Uluslararası Adalet Divanı'nın kararı bek-

leniyor

Güney Afrika'nın başvurusu üzerine 26 Ocak'ta İsrail'in saldırılarının bir soykırma neden olabileceği konusunda kuvvetli kanıtlar olduğuna yönelik karar veren ve gereken tedbirleri alması için bir ay süre tanıyan Uluslararası Adalet Divanı, haftaya İsrail'in savunmasını ve diğer ülkelerin tanıklıklarını dinleyecek.

Mahkeme ilk kez İsrail'in yaklaşık altmış yıldır süren işgalinin ve Filistin halkına yönelik kötü muamelesinin hukuki sonuçlarını geniş bir şekilde ele alarak 50'den fazla ülkeden bu konudaki pozisyonunu dinleyecek.

Ancak Mahkeme, geçen hafta Güney Afrika'nın ikinci bir başvurusunu reddetti. Güney Afrika, İsrail'in Refah'a saldıracağını duyurması üzerine Mahkeme'den Filistinlilerin haklarının daha fazla ihlal edilmesi için yetkilerini kullanmasını talep etmişti. Mahkeme 16 Şubat'ta verdiği kararda “Mahkemenin 26 Ocak'ta verdiği kararda belirtilen geçici önlemlerin acil ve etkili bir şekilde uygulanmasını gerektirdiğini; bu önlemlerin Refah da dâhil olmak üzere Gazze'nin tamamı için yeterli olduğunu ve ek geçici önlemlere gerek olmadığını” vurguladı. Buna rağmen Refah'taki durum hakkında “kâbus” değerlendirmesinde bulundu.

Uluslararası Adalet Divanı'nın İsrail'e verdiği süre haftaya dolacak. Mahkeme'nin sert bir karar açıklaması bekleniyor ancak bu kararın uygulanması yine devletlere kalmış durumda.

MESELE KOLTUK DEĞİL GELECEĞİMİZ

VOLKAN AKYILDIRIM

Yerel seçimler yaklaşıyor. Farklı partilerden çeşitli adaylar karşımıza çıkıyor. Bunların çoğunun karşımızda bürokratlar, iş insanları, müteahhitler, “ünlüler”, kendi partilerinden aday olmayıp başka partilerden seçime girenler, kısaca ayrıcalıklı ve zengin sınıfların temsilcileri olduğu görülmüyor.

Çoğu parti için 31 Mart belediye seçimleri bir “ölüm kalım” mücadelesi. İktidar bileşenleri karşıtlarını “teröristlerle işbirliği” halinde olmakla suçlarken, muhalefettekiler bu seçimi “son kavga” olarak gösteriyor.

Biz sıradan insanlar, işçiler, en alttakilerin sosyal çıkarları ve geleceği açısından bakıldığında ise ortada uçuşan politikaların, vaatlerin, kutuplaştırmaların, hesapların bir bardak suda fırtına olduğu kolayca görülebilir.

Peki 31 Mart seçimleri, hangi koşullarda yapılıyor ve ne anlama geliyor? 1 Nisan’da bizi ne bekliyor? Sandıktan öncesine, sandığa ve seçim sonrasında nasıl bakılmalı?

Yerel seçimlerin anlamı

Yerel seçimler, başkanlık ve meclis genel seçimlerinin üzerine geldi. 14 Mayıs-28 Mayıs’ta yaşanan bu seçimlerin açık sonuçları şunlar oldu:

■ Yenilecek denilen Tayyip Erdoğan yeniden başkan seçildi. AKP oyları gerilese de MHP ve diğer iktidar ortaklarıyla birlikte mecliste çoğunluk oldular.

■ Parlamenter muhalefet, ilkesiz ve günü birlik hesaplar, kapalı kapılar arkasında yapılan pazarlıklar, milliyetçiliğe karşı mil-

liyetçilik derken genel olarak sağcılık ekseninde hareket etti ve yenildi.

■ Cumhuriyet tarihinin en sağcı meclislerinden biri oluştu.

■ Muhalefetin yenilgisi, iktidar blokuna ya da devlet ittifakına karşı oy kullanan ve tüm ümitlerini seçimlere bağlayan kitlelerin moral bozukluğuna yol açtı.

■ Yerel seçimlerde, özellikle Batı’daki büyükşehirlerde belediyelerin muhalefet (esas olarak CHP) elinde kalıp kalmayacağı temel sorun haline geldi.

■ 31 Mart nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Erdoğan liderliğindeki başkanlık rejimi dört yıl boyunca seçim olmadan iktidarını koruyacak.

■ Tüm bunlar ağır ekonomik koşullarda oldu. Ve devleti yönetenler açık açık, 1 Nisan itibarıyla “acı reçetenin” geleceğini, yani emekçi sınıflara karşı sermaye yanlısı katı politikaların uygulanacağını söylüyor.

■ Milyonlarca Kürt yurttaş için ise eşit haklar talebi, seçme ve seçilme haklarının tanınması, belediyelerde kayyumlara son verilmesi ve sorunun siyasi çözümü önem taşıyor.

■ İktidar blokunun seçim sonrası en büyük hedeflerinden biri anayasayı değiştirmek. Bu değişikliğin, başkanlık rejiminin önündeki yasal engelleri ortadan kaldırmak, düzeni tahkim etmek ve daha otoriter bir yönetim kurmak olduğunu daha önce Sosyalist İşçi sayfalarında yazmıştık.

■ İşçiler açısından bölünmüşlük, sınıfımızın çıkarlarını temsil edecek siyasi güçlerin eksikliği, sermaye partilerinin at koşturması bu seçimlerin de gerçeği. Sol adına yapı-

lan girişimlerin ufku, parlamentarizm ve 31 Mart’ta alacakları oylarla sınırlı. Ne yazık ki kitlesel, kutuplaştırmaları antikapitalist temelde boşa çıkartan, ezilenlerin mücadelesini (ki bu mücadelelere katılanların çoğu kadınlar, işçiler ve yoksullardır) “kimlik mücadelesine” indirgemeyen, Kemalist ve Stalinist olmayan bir seçeneğimiz henüz yok. Karşımızdaki “belalar” ise çok büyük ve ancak birleşik, tabandan mücadeleyle başa çıkılabilir.

■ Genel seçimlerde her beş seçmenden biri milliyetçi/ırkçı partilere oy verdi. Bu partilerden biri, gerçek gücünden çok daha etkili bir şekilde söz sahibi olan faşist MHP. Bir diğeri ise yakın zamanda yükselen ama artık düşüşe geçen, MHP’den kopanların kurduğu ırkçı İYİP. Ve son seçimlerde Ümit Özdağ-Sinan Ogan’ın temsil ettiği çizgi de (Nazilerin çizgisi) yükselen bir akım olarak ortaya çıktı. Bunlar da eski MHP’li ve İYİP’li faşistler. BBP ise düşük oy oranıyla fakat devlette bir karşılığı olmasıyla bu faşist partilerden sonuncusu durumunda. Kimileri Kürtleri kimileri hem göçmenleri hem de Kürtleri hedef gösteriyor, topluca demokratik kazanımların ve ifade özgürlüğünün yok edilmesini savunuyorlar.

■ Aşırı sağın diğer bir yüzü ise AKP ve AKP içinde Trumpvari muhafazakârlar yer alıyor. Faşistlerle zaman zaman ortak noktalarda buluşuyorlar. Bunlar kadınların kazanımlarını kökten yok etmek, LGBTİ+ varoluşunu suç haline getirmek, demokratik kurumları ortadan kaldırmak istiyor. Bu cephe iktidar blokundan muhalefet alanına uzanıyor. AKP’nin aşırı sağcılıkla etkileşen uygulamaları ise –özellikle, göçmenler kadınlar, LGBTİ+lar için– hayatları karartıyor.

Üstelik 1 Nisan’dan sonra bizi otoriter rejimde bir dört yıl bekliyor. Yoksullaşma dalgaları, iş cinayetleri, çevre felaketleri, insan hakları ihlalleri, ucuz emek sömürüsüyle ilerleyen bir dönemde zorlu koşullara girebiliriz.

Alternatif nasıl şekillenecek?

Bu koşulların üstesinden birleşik, demokratik kitle hareketleri ile gelebiliriz. Aşırı saği geriletmenin ve faşizmi engellemenin kitle hareketleriyle mümkün olabileceğinin canlı tanığıyız.

31 Mart seçimlerinde kime oy verip isteyeceğimiz, 1 Nisan’da mücadele için avantajlı konuma gelip gelemeyeceğimiz ölçütüne bağlı.

Bu seçimde oyumuzu bulduğumuz şehirlerde ırkçılığa, faşizme, baskıya karşı olan adaylara vereceğiz.

Oy vereceklerimiz koltuk hesapları yapanlar değil, 1 Nisan’dan sonra verilecek birleşik mücadeleleri savunanlar olacak.

Kürt şehirlerinde DEM Parti’yi destekliyoruz.

Bu, onlar için sıradan bir seçim değil: Kürt halkı iki dönemdir süren kayyum yani baskı politikasını oylayacak.

Bu seçimlerin “son çare” olduğuna inanmıyoruz. Irkçılığa taviz veren, bizzat göçmen düşmanlığı yapan, yönettiği belediyelerde işçileri taşeron düzeninde sömüren CHP’nin bir sol adres olduğunu düşünmüyoruz.

Oylarımız sokakta mücadeleden yana olan adaylara! 1 Nisan’dan itibaren de birleşik mücadeleye!

SOYKIRIMCI İSRAİL, VAHŞETİ PEMBEYE BOYAYAMAZSIN!

Filistin'de on binlerce insanın ölümüne yol açan soykırımın ortasında, İsrail devleti resmi X hesabından bir İsrail Savunma Birliği (IDF) üyesinin Pride bayrağı açtığı görseli “barış ve özgürlük için Gazze’de ilk Pride bayrağı” notuyla paylaştı. Gazze yerle bir olurken, İsrail kuirleri Hamas’ın barbarlığından kurtardığını iddia ediyor. LGBTQ+ propagandasının İsrail’in yıllardır sürdürdüğü medya kampanyasının bir parçası olduğunu biliyoruz. Lakin bugün bütün tiksiniçliğiyle kendini ortaya koyan bu gösteriye daha güçlü direnmemiz lazım. İsrail, sürdürdüğü vahşeti pembeye boyayarak (pinkwashing) işlediği sayısız insan hakkı ihlalinin bilinçli bir stratejiyle görünmez kılmaya çalışıyor.

Pembeye boyama stratejisi (ya da daha az kullanılan tabirle gökkuşağına boyama), homo-milliyetçilik (homonationalism) ideolojisini kullanarak işgale destek devşirmeyi amaçlayan bir ideoloji. Homo-milliyetçilik, İsrail’in Orta Doğu’da demokrasinin tek beşiği ve buna paralel olarak da LGBTQ+’ların içerildiği tek rejim olduğu mitine yaslanarak Ortadoğu’da Müslüman nüfusun çoğunlukta olduğu yerlerdeki homofobiyi İsrail rejimiyle karşı karşıya oturtuyor. Bu homo-milliyetçi mantık, eğer LGBTQ+’lar (hem Batı’da hem Ortadoğu’da) Ortadoğu’da kuir bir gelecek vizyonuna sahipse bunu ancak İsrail’i destekleyerek yapabileceklerini söylüyor.

İsrail soykırımının vahşeti uluslararası kamuoyunun gözleri önüne serildikçe, İsrail’in böl ve yönet mantığı daha da güçleniyor.

Pembeye boyama terimi ilk kez Yahudi bir kuir yazar olan Sarah Schulman’ın 2011’de New York Times’ta yayınlanan ve çok okunan makalesinde kullanıldı. Sarah Schulman makalesinde ırkçılık ve yabancı düşmanlığını yaygınlaştırmak için İsrail’in LGBTQ+ hakları konusunu nasıl sömürdüğünü anlatıyordu. Unutmamak gerekir ki

homo-milliyetçilik küresel düzeyde emperyalizmin işgal ve askeri operasyonlarını meşrulaştırmak için kullandığı ideolojilerden biri. Kendi sınırları içindeki LGBTQ+ haklarını sık sık ihlal ve ihmal eden emperyalist güçler bu hakları kültürel ilericiğin neredeyse tek kanıtı olarak kullanarak işgalciliklerini demokrasi kılıfının altına gizliyorlar.

Jasbir Puar, 2007’de yazdığı “Terörist Montajlar: Kuir Zamanlar’da Homo-milliyetçilik” (Terrorist Assemblages: Homonationalism in Queer Times) kitabında, dünyada ezilen ulusların egemenlik hakkının neredeyse kuir haklarının kabulü barometresiyle ölçülür hale geldiğini anlatır. LGBTQ+ haklarının uluslararası teşviki çoğu zaman bu hakların bağlamını oluşturan sınıf mücadelelerinden soyutlanarak hedef coğrafyaya yukarıdan yerleştirilmeye çalışılır. Batı emperyalizminin LGBTQ+ haklarını “gey haklarıyla” eş anlamlı kullanmasına şaşırılmamak gerek. Bu kestirme tabir bir kaza değil; bilakis, Batı’da kuir özgürlük hareketlerinin liderliğini çalan öznenin beyaz natrans gey erkek figürü olmasıyla uyumlu. Kapitalist devletlerin uluslararası çıkarları eğer sözde insan hakları ihracını gerektiriyorsa, homo-milliyetçilik bu projenin kapitalizmle uyumlu en kullanışlı vizyonunu ifade ediyor.

Bazıları, pembeye boyama kavramını kullanmamak gerektiğini çünkü bu kavramın İsrail’de LGBTQ+ haklarının görece iyi korunduğu gerçeğini görünmez kıldığını iddia ediyor. Bu eleştiriyi yapanlar LGBTQ+ haklarını tüm diğer ezilme deneyimlerinden izole ediyorlar. Sadece Filistinli kuir sesleri bastırmakla kalmayıp çok konulu, girift bir mücadeleyi tek bir kriterle düzleştiriyorlar; yani gerçekliği çarpıtıyorlar. Bugün vahşi apartheid rejimi Gazze’yi açık hava hapishanesine çevirmişken, hiçbir ayırım gözetmeksizin Filistinli sivilleri “çim biçme” dedikleri me-

totlarla öldürüyorken, gazetecileri, yardım gönüllülerini, sağlık çalışanlarını özellikle hedef olarak seçiyorken, ortada gökkuşağı konfetisi serpiştirecek ahlaki bir zemin kalmamış demektir. Tel Aviv’i kuirler için güvenli bir sığınak olduğu gerekçesiyle alkışlayanlar oraya giden Filistinlilerin aynı çalışma ve yaşam haklarına sahip olmadığını ve bunun sebebinin İsrail’in ırkçı devlet politikası olduğunu görmezden geliyorlar. Filistinli kuir aktivist Ghadir Shafie’nin dediği gibi, “uluslararası platformlarda konuşan Filistinli aktivistlerin ahlaki görevi sadece yerel bağlamda Filistinli kuirlerin görünürlüğünün dinamiklerini anlatmak değildir; aynı zamanda pembeye boyamanın bir yandan İsrail’i küresel bir marka haline getirmek için kullanılan uluslararası bir strateji olduğunu diğer yandan Filistinlileri bölüp yönetmek için kullanılan bir içsel strateji olduğunu açıklamaktır.”

Kuir özgürlük mücadelesini diğer ezilmiş halkların mücadelelerinden ayırtmak büyük bir hata olur. Bizim soykırım karşıtı mücadelemiz hem hakları için savaştığımız Müslümanların varlığını hem de Filistin’in özgürlüğü için mücadele eden Filistinli kuirlerin varlığını önemser. Diğer bakış açısı ise vahşeti pembeye yıkayarak, İsrail’in üretimine katkıda bulunduğu basmakalıp homofobik Arap imgesini besler ve ne yazık ki ‘eşcinsellerin özgürlüğü’ fikrini ırkçı ve İslamofobik fikirlerle birleştirir – tüm çelişkisine rağmen. Bunun pratikteki sonucu da dünyada inşa etmeye çalıştığımız dayanışma ve direniş hareketinin bölünmesidir.

Bizim görevimiz ise İsrail’e akan tüm askeri, maddi ve ideolojik desteği kesebilecek güçte birleşik devasa bir hareket inşa etmektir.

Kanadalı kuir bir sosyalist olan Morgan Oddie tarafından kaleme alınan ve Socialist Worker Ocak sayısında yer alan makale Canan Şahin tarafından Türkçeye çevrildi.

Kanada’da Filistin’le dayanışma eylemi

LENİN VE ULUSAL KURTULUŞ: DEVİRİM İÇİN MÜCADELE

ISABEL RINGROSE

Vladimir Lenin olarak bilinen Vladimir İlyiç Ulyanov 10 Nisan 1870’de Rusya’nın Simbirsk kentinde doğdu. Lenin, Bolşevik Parti’nin lideri olarak savaş, emperyalizm ve devlet üzerine yazdı. Her zaman bağımsız bir devrimci partinin gerekliliğini vurguladı, emperyalizm tarafından ezilenlerin, emperyalist efendilerine karşı çıkma ve eşit haklar talep ederek kendi kaderlerine karar verme hakkını destekledi. Kendi kaderini tayin hakkının, yani daha büyük bir devletin parçası olup olmamaya demokratik olarak karar vermenin, emperyalizme karşı mücadelenin merkezi bir parçası olduğunu savundu.

Sömürge ülkelerde emperyalizmin kontrolünü zayıflatmak için savaşmak, kitlesel devrimci değişimleri tetikleyebilir. Ancak emperyalist uluslardaki işçileri ezilen ulusların davasına kazanmak da devrimci bilinç yolunda kritik bir adımdır. İşçilerin her türlü ulusal talebi sınıf mücadelesi açısından değerlendirmeleri gerekir. Lenin için ezenin tarafında olmak hiçbir zaman seçeneklerden biri olmamıştır. Ama ezilen bir ülkenin içindeki mücadele geçici olarak kapitalistlerin önderliğindeki ulusal hareketlerin liderleriyle aynı tarafta yer almayı gerektirebilir. İşçiler böyle bir durumda emperyalizme karşı onlarla birlikte dururken, bağımsız sınıf çıkarlarını korumaya devam etmelidirler.

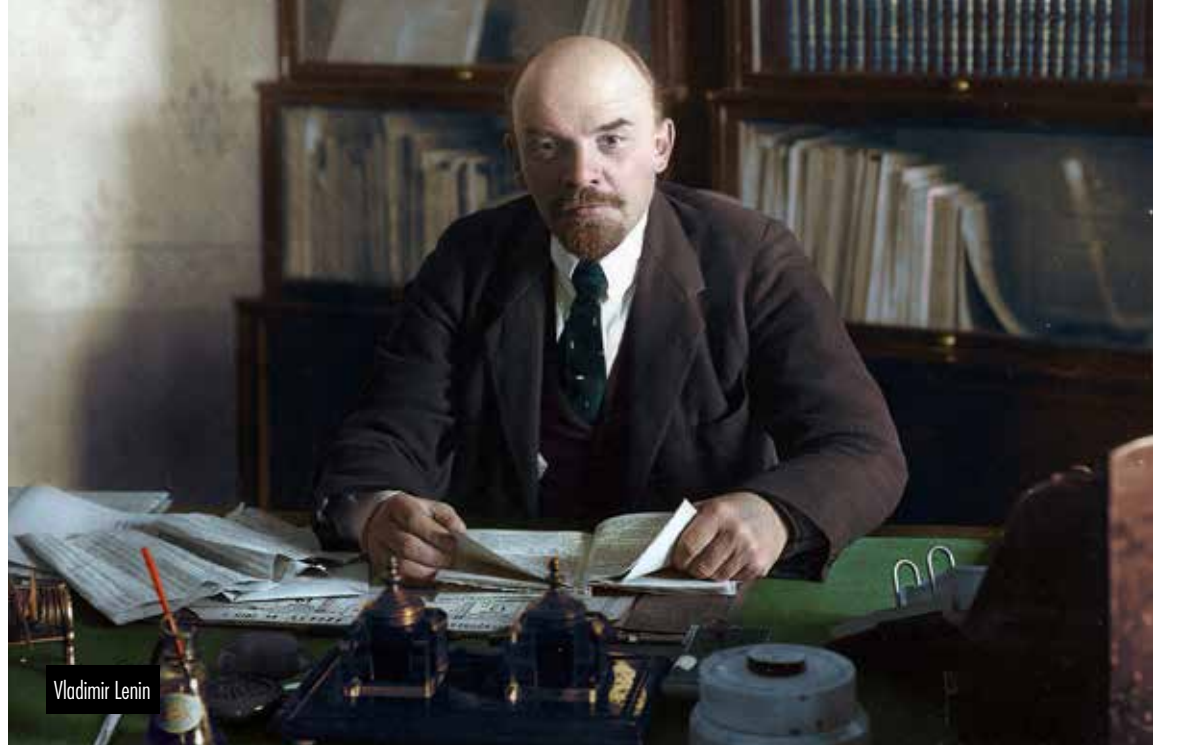
Ezilen ulusların işçilerini birleştirmek ve işçilerin uluslararası mücadelesini inşa etmek sosyalistlerin işidir. Lenin 1914’te başlayan dünyanın en ölümcül savaşının arifesinde ulusal kurtuluş sorunu ile ilgilendi. O dönemde “ulusların hapishanesi” olarak bilinen Çarlık Rusya’sında nüfusun yüzde 57’sini ulusal azınlıklar oluşturuyordu. Avusturya Sosyalist Partisi’nin hattı her ulusun kültürel ve dilsel özerkliğinin tanınacağı vaadini içeriyordu. Aynı zamanda ulus temelli belirlenecek bölgelerden oluşan bir federasyon kurulması ile bu şekilde belirlenmemiş bölgelerdeki azınlıkların haklarını koruyacak yasalar çıkarılması

çağrısında bulundu. Bu şekilde ulusal sorun, var olan imparatorluk sınırları içerisinde çözülecekti.

Lenin ise İmparatorluğu tamamen yok etmek için ulusal kurtuluş mücadelesinin nasıl kullanılabilirliğiyle ilgilendi. Ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını destekliyordu. Lenin sosyalistlerin ulusal azınlıklar arasındaki emperyalizm karşıtlığının devrimci hareketin inşası için kullanılmasını savundu. Ona göre imparatorluklar bölünmeliyken, işçiler birliklerine vurgu yapmalıydılar. Bunun merkezinde de devrimci örgüt yer alıyordu. Lenin ulusal kurtuluş konusundaki en şiddetli tartışmalarından birini Polonyalı-Alman devrimci Rosa Luxemburg ile yürüttü. Hem Lenin hem de Luxemburg, Karl Marx ve Friedrich Engels’in ulusal kurtuluş konusunda yazdığı özgün yazıları incelediler ve onları kendi dönemlerine uyarladılar.

Marx’ın döneminde devrimci ayaklanmaları bastıran temel güç Çarlık’tı. Birinci Dünya Savaşı öncesinde Polonya, Rusya’nın ekonomik bir müttefiki haline geliyordu ve bu yüzden Polonya egemen sınıfı bağımsızlık kazanmaya çalışmıyordu. Luxemburg’a göre, Polonya işçi sınıfı da Rusya’dan ayrılmayı savunmuyordu. Luxemburg’un vardığı sonuç, kapitalizmde ulusal bağımsızlık mücadelesinin değer taşımadığı oldu. Sosyalizmde ise ulusal bağımsızlık sloganlarına ihtiyaç olmayacaktı, çünkü işçiler ve halklar uluslararası birliği sağlamış olacaktı. Luxemburg, yukarıdan milliyetçi talepleri –bir anlamda Polonyalı kapitalistlerle aynı hizaya gelecek biçimde– savunan Polonya Sosyalist Partisi’nin sağ kanadıyla çatışıyordu. Sonuç olarak, Polonya ulusal hareketini desteklemenin kapitalist sınıflarla yan yana gelmek anlamına geldiğini düşünüyordu. Böylesi bir ittifakı engellemek için Luxemburg, Polonya ulusal kurtuluşunun ilerici bir nitelik taşıdığını inkâr etti.

Lenin bu konuda Luxemburg’a katılmıyordu. Şöyle yazdı: “Neden, diğerlerine kıyasla en

fazla sayıda ulusu ezen biz Büyük Ruslar, Polonya’nın, Ukrayna’nın ve Finlandiya’nın ayrılma hakkını inkâr edelim?” (...) “Yapılması gereken Rusya’da ezilen ulusların ayrılma hakkına, Polonya’da ise birleşme özgürlüğüne vurgu yapmaktır.” Luxemburg ulusal kendi kaderini tayini sınıf mücadelesiyle bağdaşmaz görürken, Lenin kritik bir biçimde onu sınıf mücadelesine doğru kanalizetmeyi umdu.

Bolşeviklerin içinde bile, Nikolay Buharin gibi önde gelen devrimciler kendi kaderini tayin hakkına karşı çıktılar. Lenin 1914’te şöyle cevap veriyordu: “Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği baskıya karşı yöneltilmiş genel bir demokratik içerik taşır ve bizim koşulsuz olarak desteklediğimiz de bu içeriktir.” (...) “Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olabilir mi? Hayır olamaz.” Kendi kaderini tayin hakkı için mücadele etmek, ezen ülkenin işçi sınıfının ve ezilen ülkenin, gerici fikirlerle savaşmasına katkıda bulunur. Bu yüzden kendi kaderini tayin hakkını savunmak her zaman spesifik bir ulusun emperyalist ülkeden ayrılmasını savunmak anlamına gelmez. Polonya’nın durumunda ise Lenin işçilerin ulusal bir devlet talep etmekten kaçınabileceğini söyler. Ama Rusya’da sosyalistler,

Polonyalı işçilerin isterlerse ayrı bir devlete sahip olma hakkı için savaşmalıydılar.

Ezilen bir ulusun ulusal hareketinin mücadelesi, uluslararası sınıf mücadelesini canlandırma gücüne de sahiptir. Bunun nedeni, egemen sınıfları zayıflatabilmesidir. Lenin bunu vahşi Britanya baskısına karşı İrlandalıların 1916 ayaklanmasında görmüştü. Ezen ülkelerdekilerin, ezilen ülkelerin kendilerini ezenlerden kurtulmaları için mücadele vermeleri gerekiyordu: “Eğer sosyalizme ihanet etmek istemiyorsak, başlıca düşmanımız olan büyük devletlerin burjuvazisine karşı her türlü ayaklanmayı desteklemeliyiz, yeter ki bu ayaklanma gerici sınıfın bir hareketi olmasın.”

Bu mücadele böylece işçileri bir araya getirebilirdi. Kaçınılmaz olarak gerici güçleri de kapsayacak olan ulusal kurtuluş mücadelelerine liderlik etmek ve bu mücadeleleri sosyalizme yönlendirmek, devrimcilerin işiydi. Bunun yerine milliyetçilik temelinde bir ayrımı kızıştırmak ise tam ters etkide bulunacaktır. Eğer ezilen ülkenin işçileri, ezen ulusta hiç kimsenin kendilerinin eşit olma hakkını savunmadığını görürlerse, kendi egemen sınıflarının öncülüğünde milliyetçiliği destek-

leyeceklerdir. Ama ezen ulusun işçilerinin, onların kendi kaderlerini tayin hakkını desteklediğini görürlerse bu durum birliğe götürür. Ezen ülkenin sosyalistlerinin işi egemenlere karşı hem kendi işçi sınıfında hem de ezilen ülkede uluslararası birliği teşvik etmektir.

Lenin’in teorisi devrimci Rusya’da pratiğe döküldü. Ekim Devrimi’nin ilk günlerinde yeni hükümet Rusya Halklarının Hakları Deklarasyonu’nu yayınladı. Birkaç gün içinde Bolşeviklerin liderliğindeki hükümet Finlandiya’nın bağımsızlık hakkını tanıdı. Bunu Litvanya, Estonya, Transkafkasya, Belarus, Moldova, Letonya ve Ukrayna izledi. Süreç sorunsuz bir şekilde işlemedi ve bazı durumlarda ulusal hareketlerin liderliğini gericiiler yaptığı için Bolşevikler tereddüt ettiler. Ama daha önce Rusya İmparatorluğuna tabi olan tüm halkların ulusal haklarına saygı duydular.

Sosyalistler emperyalizme karşı hareketi, bu hareket hangi araçları kullanırsa kullansın desteklemeli, aynı zamanda işçi sınıfı iktidarı için de uluslararası hareketi inşa etmelidirler.

Socialist Worker’dan çeviren:
Onur Devrim

ÜCRETLERİ YÜKSELTME MÜCADELESİ DEVAM ETMELİ

Eskişehir'de protesto

Kamuda Mayıs 2023'te yapılan toplu iş sözleşmeleri sonucu belirlenen ücretler, yüksek enflasyon ortamında hiçbir şeye yetmez hale geldi.

Kamu çalışanlarının ücretlerini belirlerken resmi verileri baz alınan TÜİK, henüz yılın başındayken itiraf etti: Sokakta tüketicinin karşılaştığı enflasyon, hesapladığımız oranın 2 katı.

Türkiye İstatistik Kurumu'na (TÜİK) göre, ocak ayı enflasyonu yüzde 6,70 oldu, yıllık enflasyon ise yüzde 64,86'ya yükseldi. Yıllık olanı ikiyle çarptığımızda, fiyatların artış hızı yüzde 129,72 oluyor – ki bu oran, TÜİK'in dava açtığı, bağımsız akademisyenler tarafından kurulan ENAG'da yüzde 129,11 görünüyordu.

Birçok sendika TÜİK verilerine itiraz ediyor, bir kısmı ENAG verileri baz alınıyor diyor. Haklılar, ücretlere yapılacak zam gerçek enflasyon oranında olmalı. Yüksek enflasyon ortamında, fiyatların artış hızına bağlı olarak ücretler de artırılmalı. Fakat Türkiye'deki iş yasaları ve bürokratik temelde yürütülen statik toplu sözleşmeler buna müsait değil.

Geçen mayıs ayında yapılan kamu sözleşmeleri, bu seneki ücretleri de belirledi. İki yıllık bir dönemi kapsayan toplu iş sözleşmelerini ek zamlarla iyileştirmek ancak mü-

cadeyleyile olabilecek bir şey.

Nitekim başta savunma sanayinde örgütlü Harb-İş, ulaşımda çalışan işçilerin sendikası Demiryol-İş sendika şubeleri olmak üzere ek zam talebi gündeme geldi. Kamuda farklı işkollarındaki sendikalı işçilerin ortak talebi şimdi bu.

Giderek sendika ve konfederasyon yönetimlerine karşı isyana dönüşen bu talepler karşısında sendika bürokrasisi başta kayıtsız ardından düşmanca bir tavır takındı.

Kamu işçilerinin öfkesi ve harekete geçme talepleri adeta bastırıldı. İşçiler, Türk-İş ve Hak-İş'e kızgınlar. Ve bu öfke denecek gibi değil.

Türk-İş'in açlık ve yoksulluk sınırı araştırması, kamudaki örgütlü işçiler gibi tüm işçilerin sorununun yüksek enflasyon ve düşük ücretler olduğunu ortaya koyuyor:

Yerel seçimler öncesinde bu taleple sokağa çıkan sendikacılar, bizzat bürokratlar tarafın-

dan "seçim öncesinde sokakları karıştırmakla" suçlandı. Oysa bir sendikanın yapması gereken, iktidar tam da oya muhtaç olduğu zamanda üyelerinin haklı taleplerini kazanmak için bastırmaktır.

Yerel seçimler gelecek ve geçecek. Oysa başkanlık rejiminin ekonomik ve siyasi tercihleri dört yıl boyunca uygulanmaya devam edecek.

Ücretleri yükseltme mücadelesi işyerlerinden işkollarına yayılmalıdır.

Çizelge 1: Dört Kişilik Ailenin Açlık ve Yoksulluk Sınırı (TL/Ay)*				
	ARALIK 2022	OCAK 2023	ARALIK 2023	OCAK 2024
Yetişkin Erkek				
Gıda Harcaması	₺2.451,55	₺2.669,57	₺4.341,96	₺4.534,62
Yetişkin Kadın				
Gıda Harcaması	₺1.951,20	₺2.142,34	₺3.494,77	₺3.641,11
15-19 Yaş Grubu Çocuk				
Gıda Harcaması	₺2.421,55	₺2.632,07	₺4.289,46	₺4.474,62
4-6 Yaş Grubu Çocuk				
Gıda Harcaması	₺1.306,27	₺1.420,52	₺2.305,69	₺2.398,54
Açlık Sınırı				
(4 Kişilik Ailenin Gıda Harcaması)	₺8.130,57	₺8.864,48	₺14.431,88	₺15.048,89
Yoksulluk Sınırı				
(4 Kişilik Ailenin Toplam Harcaması)	₺26.483,94	₺28.874,55	₺47.009,38	₺49.019,19

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

FİLİSTİN'DE İŞÇİ OLMAK

İşgal altındaki topraklarda, iki parçalı küçük bölgelere sıkıştırılmış işçiler, İsrail devletinin 7 Ekim sonrası başlattığı saldırılarla birlikte işlerini kaybetmiş, faturalarını ödeyemedikleri için elektrik ve suları kesilmiş, yemek alamaz ya da bulamaz hale gelmiş durumda.

İsrail'de çalışan Filistinliler ve Batı Şeria'daki İsrail yerleşimlerinde çalışanlar, 7 Ekim'den önce tüm Filistinli işçilerin neredeyse beşte birini oluşturuyordu.

Çoğu Batı Şeria'da olmak üzere 200 bin işçi işgalcilerin saldırılarından doğrudan etkilendi.

Saldırı başladığı sırada İsrail yerleşimlerinde çalışan 20 bin Gazzeli işçi adeta esir alındı.

İşçiler Filistin ekonomisine yılda 3,2 milyar dolar katkı-

da bulunuyor ve büyük kısmı inşaatlarda çalışıyor.

Yerleşimci sömürgeci devlet, kasasını Filistinli işçilerin ucuz emek sömürsüyle dolduruyordu. Fakat son birkaç yıldır bundan vazgeçmeye başladı.

Artık Filistinli işçi çalıştırmak yerine Hindistan, Çin, Moldova, Sri Lanka ve Tayland gibi ülkelerden on binlerce göçmen işçi istihdam ediliyor.

Gazze'nin ekonomik alt yapısı aralıksız bombardımanla tahrip edildi. Gazzeli işçiler, Batı Şeriada'ki Filistin yönetiminin çalışanlara dair bütçesinin sadece yüzde 30'unu alırken artık bunu da kaybettiler.

Şimdi Güney Gazze'ye sürülmüş ve sıkıştırılmış vaziyetler. Açlık, salgın hastalık, susuzluk ve topyekûn imha tehdidi altında yaşıyorlar.

Savaşın başlangıcından bu yana Filistin topraklarındaki işsizlik oranının yüzde 23'ten yüzde 47'ye çıktığı söyleniyor.

Batı Şeria'daki yaşayan işçilerin büyük bölümü işsiz kaldı. Abluka ve saldırılar altındayken bir iş bulmaları da imkânsız hale getirildi.

Çalışma Bakanı Nasri Abu Jeish'e göre, Filistin ekonomisi de yüzde 35 oranında küçüldü.

Büyüyen krizin bir işareti olarak, Filistin yönetimi, personele aralık ayı maaşlarını yalnızca birkaç gün önce ve yüzde 60'lık indirimli bir oranla ödedi.

Filistin'in özgürlük davası, sadece bir halkın sömürgeciliğe karşı haklı direnişi değildir. Aynı zamanda bir sınıf kavgasıdır.

İşgalciler yenilmeden Filistin işçileri ayakta kalamaz.

Gözümüzün önünde gerçekleşen bir soykırımı durdurmak, sadece aktivistlerin değil sendikaların da işidir.

Sendikalarımızı Filistin'e özgürlük mücadelesine katılmaya çağırıyoruz.

LENİN'İ VE İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİ ANLATAN 4 FİLM

Lenin'in ölümünün yüzüncü yılı herkese onun fikirlerinin ve eylemlerinin işçi sınıfının mücadele hafızasında ne denli önemli bir yer tuttuğunu gösterdi.

Ekim Devrimi'nin ardından onlarca yönetmen ve yazar bu süreci eserlerinde işleyerek bu deneyimin kuşaklar arasında aktarılmasına ön ayak olmuştu. Öte yandan Stalinizmin politik ajandasının hâkim olduğu yıllarda sanat eserlerine uygulanan sansür ve sanatın araçsallaştırılarak sanat eserinin bir propaganda materyaline indirgenmesi, devrim sonrası dönemin mühim problemlerinden biriydi.

Bu gibi yaklaşımlardan uzak ve tarihi gerçekleri aslına uygun olarak ele almalarının yanı sıra sinematografik olarak da rüşünü ispatlamış filmlerden dört tanesini seçtik.

Kızılar (Reds), 1981

Kızılar, Amerikalı komünist, yazar ve gazeteci John Reed'in Ekim Devrimi'nin ilk günlerini anlatan "Dünya'yı Sarsan On Gün" isimli kitabından beyaz perdeye uyarlandı. Warren Beatty'nin yönettiği, yine kendisinin (John Reed) ve Diane Keaton (Louise Bryant) ile Jack Nicholson'un (Eugene O'Neill) başrollerini üstlendiği film, Reed'in Amerika'dan yola

çıkarak Ekim Devrimi öncesinde Lenin'le yaptığı röportajı ve ardından yaşanan devrim sürecinin yanı sıra devrim sonrasında Amerika Sosyalist Partisi'nde yaşanan politik tartışmaları ele alıyor.

Kızıl Çanlar II (I dieci giorni che sconvolsero il mondo), 1983

Ünlü Sovyet yönetmen Sergei Bondarcuk'un iki bölümden oluşan Kızıl Çanlar serisinin ikinci filmi olan eser, Sovyetler Birliği, İtalya ve Meksika ortak yapımı. Yine John Reed'in kült eserinden yola çıkan serinin ilk filmi Reed'in Meksika'ya yaptığı seyahate ve Panço Villa önderliğinde yürütülen anti kolonyal mücadelenin tarihine

odaklanıyor.

Kızıl Çanlar II filminde ise Reed'in Ekim Devrimi sırasında başından geçenleri ve tarihin akışını değiştiren sınıf mücadelesini ele alan Bondarchuk, 1966-67'de Tolstoy'un Savaş ve Barış romanını uyarladığı film serisiyle de tanınıyor.

Lenin'in Treni (Lenin...The Train), 1988

Lenin'in Şubat Devrimi'nin ertesinde sürgünde olduğu Zürih'ten Petrograd'a olan yolculuğunu işleyen Lenin'in Treni filminin başrollerinde Ben Kingsley, Dominique Sanda, Leslie Caron, Jason Connery, Timothy West gibi isimler bulunuyor. "Mühürlü tren" Rusya'ya yaklaştıkça farklı ülkelerden geçiyor ve dönemin devrimcileri arasındaki politik tartışmalara ve iş birliklerine ışık tutuyor.

Elveda Lenin! (Good Bye Lenin!), 2003

Her ne kadar doğrudan Lenin'in hayatına odaklanıyor olmasa da Berlin Duvarı'nın yıkılması sırasında komada olan Doğu Almanyalı bir kadının hikayesini anlatan film Sovyetler Birliği'nin yıkılmasına giden süreci sıradan insanların gözünden perdeye aktarıyor.

LENİN'DEN 4 KİTAP ÖNERİSİ

Vladimir Lenin, üretken bir yazardı. Çoğu yazısı o dönem devrimci partinin yayınları için hazırlanmış makaleler, güncel tartışmalara yönelik broşürler ve başlı başına teorik kitaplardır.

1. Emperyalizm - Kapitalizmin En Yüksek Aşaması

Ağustos-Ekim 1916 tarihleri arasında yazıldı. Kitapta, 1914'te patlak veren I. Dünya Savaşı'nın en kanlı döneminde, 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkan emperyalizm olgusu ele alınıyor. Lenin, emperyalizm teorilerini baz alarak dünya kapitalizminin yeni aşamasının fotoğrafını çekiyor. Bu kısa kitabın en önemli ve güncel özelliği ise emperyalizm denilen şeyin kapitalizmin bir aşaması olduğunu, büyük ve yıkıcı çelişkiler yarattığını ve dünya çapındaki işçi mücadeleleriyle yenilmesi gerektiğini göstermesi. Buradan çıkan siyasi sonuçlar Rusya'daki Bolşevik Parti'nin savaşa karşı enternasyonalist mücadelesine ve 1917 yılındaki devrimci mücadelelere yön vermişti.

2. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı

1914 yılında yazılmış makalelerden oluşan bir derleme olan bu kitap Lenin'in büyük teorik katkısını bağrında taşır. O, emperyalizm döneminde ulusal baskı, ezme ve ezilme ilişkilerinin zayıflamadığını, kapitalizme darbe vuran unsurun devrimci dinamikler olduğunu düşünüyordu. Mücadele ettiği Çarlık Rusya'sı, Rus olmayan

halkların hapisanesiydi. Lenin'in yaptığı formülasyon sonucunda 1917 Ekim Devrimi'yle birlikte ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı tanındı. Bu yaklaşım, Kürt sorunu gibi 21. yüzyıldaki ulusal kurtuluş mücadelelerine Marksist yaklaşımın özünü temsil eder.

3. Devlet ve Devrim

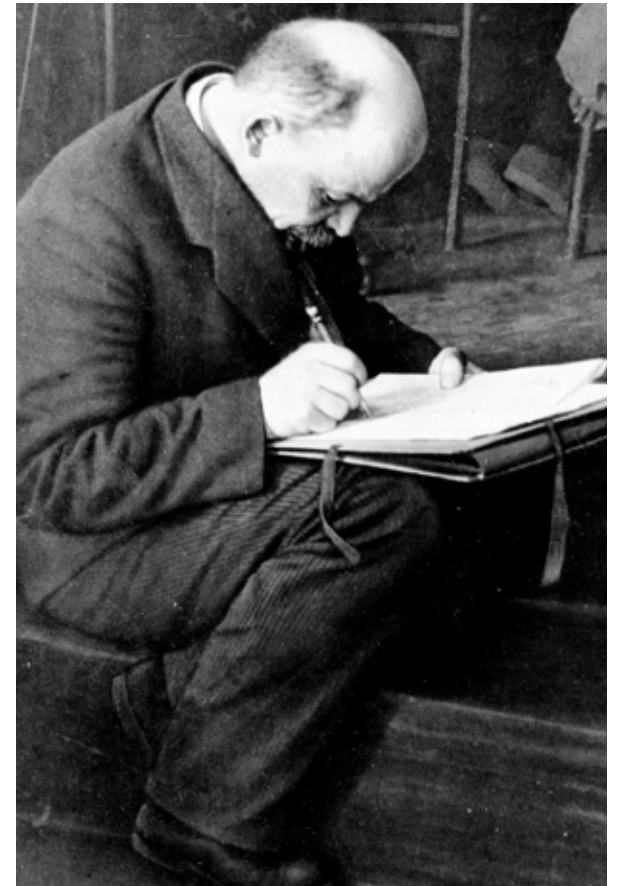
Lenin'in 1917 yılının Ağustos ve Eylül ayları arasında yazdığı kitaptır. Devrim ve karşı-devrim çatıştığı bu özel dönemde haklarında infaz kararı çıkan Bolşeviklerden biri olan yazar, belki de en önemli teorik yapıtı üretti. Kitapta Marksist teorinin temel yaklaşımları, günün devrimci pratiği içinde ele alınıyor.

Kapitalist devlet ve devrimin niteliği ile gerekliliği hakkında muazzam bir açıklama!

4. "Sol" Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı

1917 Ekim Devrimi'nden üç yıl sonra, dünya devrimci dalgalarla sarsılıp dönemin komünist hareketi büyük güç kazanmışken Lenin, Rusya deneyini ele alarak 3. Enternasyonal içindeki tartışmalara yanıt verir. Kitap, sektizmin bir eleştirisi olduğu kadar daha sonra Stalinist bürokrasinin milliyetçi iktidarına zemin olan yaklaşımlara karşı da uyarılar taşır.

Elbette Lenin'in devrimci külliyatı bu kitaplarla sınırlı

değil ama bunlar iyi bir başlangıç olabilir.

İyi okumalar.

#REFAH'A DOKUNMA!

SOYKIRIMI

DURDURMAK İÇİN

İNSAN

ZİNCİRİ

İsrail'in sürdürdüğü soykırıma ve Refah'a olası kara saldırılarına karşı sesimizi yükseltmek için bir kez daha insan zincirindeyiz. FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK PLATFORMU

24 ŞUBAT CUMARTESİ

16⁰⁰SÜREYYA OPERASI ÖNÜ
BAHARİYE KADIKÖY

Geceleri de sokakları da meydanları da terk etmiyoruz
8 Mart'ta da sokaklarda olmaya devam edeceğiz!

İNTERNETTEKİ SESLERİMİZ

marksist.org

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirliliği enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

GERİ GÖNDERME MERKEZLERİ'NDE İŞKENCE VAR

DİLA AK

İçişleri Bakanlığı Göç İdaresi Başkanlığı 17 Şubat'ta Geri Gönderme Merkezleri'ne (GGM) dair bir basın açıklaması yayınlandı. Bahsi geçen basın açıklamasında, Geri Gönderme Merkezi'ne gönderilenlerin yakınlarına, yasal temsilcilerine ve avukata erişme; bunlarla görüşme yapabilmek; ayrıca telefon hizmetlerine erişme imkânı tanındığı ve geri gönderme merkezlerinde kötü muamelelerin olmadığı yazılmış.

Öte yandan avukatların, göçmenlerin, göçmen yakınlarının, sivil toplum kuruluşlarının bu konuyla alakalı deneyimleri ise bambaşka bir şeyi anlatıyor.

Göçmen düşmanlığına geçit vermeyelim!

Göçmen, mülteci, sığınmacı düşmanlığı hemen hemen dünyanın her yerinde, ama özellikle de aşırı sağcı politikaların yer bulduğu coğrafyalarda yükselişte. Hâlihazırda var olan ekonomik kriz, eşitsizlikler, eğitim ve sağlık hakkına ulaşımında sorunlar, iklim krizi sebebiyle oluşan felaketler, savaşlar gibi pek çok krizin yarattığı yaşam şartlarında oluşan zorluklar, toplumda bir öfkeye neden oluyor. Her geçen gün büyüyen bu öfke ise, krizlerin sorumluları tarafından, başka kaynaklara yönlendiriliyor. Sorumluluklarının üstünü kapatmak için hedef şaşırtarak toplumu kendi içinde ayrıştırıyorlar. Kimin hedef gösterileceği değişkenlik gösterebiliyor. Bu hedefin ucunda kimi zaman LGBTİ+'lar olurken, kimi zaman kadınlar, kimi zaman Ermeniler, Kürtler, Yahudiler oluyor. Göçmenlerse kolay hedef gösterilebilen bir topluluk ve nihayetinde iktidar ve muhalefetin kolayca birleşebildiği türden bir düşmanlığa dönüştü.

Göçmenler zaten bulundukları yerlerdeki zorlukları en ağır biçimde yaşayan gruplar. Yoksulluk, barınma-eğitim-sağlık gibi haklara ulaşmakta ve iş bulmakta yaşadıkları zorlukların üstüne bir de sürekli maruz kaldıkları ırkçılık ve yaşanan her şeyin suçlusuymuş gibi günah keçisi ilan edilmeleri, içinde bulundukları durumu daha da güç bir hale sokuyor.

Çok uzağa bakmaya gerek yok, 6 Şubat depremlerinde evlerini, sevdiklerini kaybeden göçmenlere, özellikle Suriyelilere, yar-

dım etmek bir yana sanki depremin sebepleriymiş gibi davranılmıştı. Daha sonradan Türkiye vatandaşı oldukları ortaya çıkan pek çok yağmacıya dair haberler, göçmenlerin/Suriyelilerin yağmacılık yaptığı iddiasıyla servis edilerek tabandaki nefretin körüklenmesi amaçlanmış, göçmenler hedef gösterilmişti.

Göçmen karşıtlığı ve ırkçı politikalar sadece Türkiye'de değil dünyanın pek çok yerinde yükseltiliyor. Trump'ın övgülerle oluşturmaya çalıştığı ve mültecileri durdurmak adına inşa edilen Meksika Duvarı'ndan Japonya'da mültecileri sınır dışı etmek için hazırlanması planlanan yasa değişikliği fikrine, göçmen düşmanı ve İslamofobik Hollanda Başbakanı Geert Wilders'tan ırkçı Almanya partisi AfD'ye kadar pek çok aşırı sağcı ile onların politikaları dünyanın pek çok yerinde nefreti körüklüyor.

Geri Gönderme Merkezleri'nden yardım çılgınlıkları yükseliyor

Tüm bu nefretin yanı sıra, Göç İdaresi'nin açıklama yapmasına sebep olan Geri Gönderme Merkezlerindeki kötü şartlar, kötü muamele, işkence ve sınır dışı edilme ile, göçmenlerin tüm insanî hakları yok sayılıyor.

Geri Gönderme Merkezi'nde kalan mültecilerin, bu mültecilere ulaşmaya çalışan yakınlarının ya da müvekkillerine ulaşmaya çalışan avukatların deneyimleri ise işin iç-renci tarafını gözler önüne seriyor: Aslında cezaevlerinden daha kötü şartlara ve hijyenik olmayan koşullara sahip olduğu, kapasitelerinin çok üstünde mültecinin bir arada tutulduğu yerler olduğu belirtiliyor. Geri Gönderme Merkezleri'nden haber almanın zorluğuna da vurgu yapan avukatlar, oraya gittiklerinde müvekkilleri ile konuşabilmek için saatlerce beklediklerini, görüşmelerinin keyfi bir şekilde engellendiğini, bazen müvekkillerinin hangi Geri Gönderme Merkezi'nde olduğu bilgisine bile erişemediklerini, müvekkillerinin yerleşim yerlerinden farklı şehirlere götürüldüğünü, kasıtlı olarak sık sık yerlerinin değiştirildiğini, bazen nereye yollandıklarını ancak günler sonra öğrenebildiklerini söylüyorlar. Bazı durumlarda avukatların ancak kamuoyunda gündem oluşturarak müvekkillerine ulaşabildiği örnekler dahi mevcut.

Göçmenlerin kaldığı yerlerdeki çarşafaların değiştirilip temizlenmemesi bit, kene gibi salgınlara sebep oluyorken duş almaları için günde sadece 1-2 saat su verildiği aktarılıyor. Yemeklerin yeterli miktarda ve yeterince besleyici olmadığı, içme suyunun çok

az tedarik edildiği belirtiliyor, özel ihtiyaçları olan göçmenlere (hamileler, çocuklar, hastalar, yaşlılar, engelliler, hormon ilaçları kullanması gereken translar vb.) ihtiyaç duydukları bakımın veya özel ortamın sağlanmadığı, çevirmen taleplerinin karşılanmadığı söyleniyor. Dahası, göçmenlerin çıplak arama, hakaret, darp, tehdit ve işkencelere maruz kaldıkları da biliniyor. Bu tarz şiddet eylemleriyle bezdirildikleri, bu yolla "gönüllü geri dönüş formunun" imzalatılması gibi iddialar da gündeme gelmişti.

Tüm bu yaşatılanlar, durumu kadın ve LG-BTİ+'lar için çok daha da zor bir hale sokuyor. Van'daki Geri Gönderme Merkezi'nde İranlı Z.N.'ye tecavüz ile ilgili dava, yine Van Geri Gönderme Merkezi'nde darp edildikten sonra yaşamını yitiren Afganistanlı mülteci çocuk, İzmir Geri Gönderme Merkezi'nin sığınmacılara yönelik uyguladığı darp ve işkence ile alakalı yaptığı açıklama yaşanan vakalardan sadece bazıları.

İnsanca yaşamak için illa vatandaş olmak gerekmediğini, insan olmanın yeterli olduğunu hatırlatalım. Bu noktada "ama" ya da "fakat"lı cümlelere yer yok. Ya zorbalardan taraf olacağız ya da göçmenlerden taraf olup her türlü ayrımcılığın karşısında durarak sesimizi yükselteceğiz. Çoklu, birbirleriyle iç içe geçmiş, kol kola yürüyen her türden ayrımcılık ve bunların beraberinde sürüklediği nefret söylemleri ile şiddetin son bulabilmesi için bu dayanışmayı büyüteceğiz.

Geri Gönderme Merkezleri'nin kapatılmaları ve tüm sınırların göçmenlere, mültecilere, sığınmacılara acilen açılması, insanca ve onurlu bir hayat yaşayabilmeleri için gerekli olan her türlü temel ihtiyaçlarına ulaşabilmelerini savunurken, bir yandan da hâlihazırda açık olan Geri Gönderme Merkezleri'nin uluslararası standartlarda olmasını ve insan hakları örgütleri gibi faaliyet yürüten sivil toplum kuruluşlarının denetimine açılmasını da savunmak gerekiyor. Göçmenlere yönelik operasyonların durdurulması ve mültecileri hedef göstererek gerçekleştirilen nefret suçlarının soruşturulması, suçlularının yargılanması yönünde adım atılmasını talep etmek gerekiyor. Eğitim, sağlık, barınma, serbest dolaşım ve seyahat haklarının tanınması gerekiyor.